

Leonardo Carano © 2018

Leonardo 4 Children

**Fabels van Leonardo da Vinci geselecteerd
voor
"Leonardo 4 Children" -wedstrijden**

De volgende fabels zijn geselecteerd voor de wedstrijden.

1. Fabels over water
2. Het vuur en het water
3. De vlinder en de kaars
4. De kandelaar
5. Het vuur en de steen
6. De liguster en de merel
7. De kastanje en de vijgenboom
8. De moer en de kraai
9. De Willow en de Ekstervogel
10. Het scheermes en de zaag

1. Fabels over water

a. Het water wordt damp

De bevinding dat zijn element de vorstelijke oceaen was, werd gegrepen door het verlangen om boven de lucht uit te stijgen, en door het element vuur aangemoedigd en op te stijgen als een zeer subtiële damp, leek het alsof het echt zo dun was als lucht. Maar heel hoog gestegen, bereikte het de lucht die nog zeldzamer en kouder was, waar het vuur het in de steek liet en de minuscule deeltjes, die samengebracht werden, verenigden zich en werden zwaar; vanwaar het zijn hooghartigheid verliet, begaf het zich naar de vlucht en het viel uit de lucht en werd dronken door de droge aarde, waar het, gedurende lange tijd gevangenzitten, boete deed vanwege zijn zonde.

(Forster Codex III 2 r., C.1493, Londra, South Kensington)

b. De sneeuw smelt

Een stukje sneeuw dat zich vastklampt aan de top van een rots die op de hoogste hoogte van een hele hoge berg lag en aan zijn eigen fantasie werd overgelaten, begon het op deze manier te reflecteren en zei tegen zichzelf: "Nu, zal niet ik word tevergeefs en trots geacht omdat ik mezelf - zo'n stukje sneeuw - op zo'n hooggelegen plek heb geplaatst, en omdat ik een zo grote hoeveelheid sneeuw als ik hier om mij heen heb gezien, een plaats lager dan de mijne zou kunnen innemen? Zeker, mijn kleine afmetingen verdienen deze hoogte absoluut niet. Hoe gemakkelijk kan ik, als bewijs voor mijn onbeduidendheid, hetzelfde lot ondergaan als wat de zon gisteren bracht aan mijn metgezellen, die allemaal in een paar uur tijd door de zon waren vernietigd. En dit gebeurde doordat ze zichzelf hoger hadden geplaatst dan ze werden. Ik zal vluchten voor de toorn van de zon, en mezelf vernederen en een plaats vinden die past bij mijn kleine belang. "Aldus, zichzelf naar beneden gooiend, begon het neer te dalen, haastend van zijn hoge huis naar de andere sneeuw, maar hoe meer het zocht een lage plaats des te meer werd het volume groter, zodat wanneer ten slotte zijn loop op een heuvel eindigde, het niet minder in omvang was dan de heuvel die het ondersteunde, en het was de laatste van de sneeuw die die zomer werd verwoest door de zon. Dit wordt gezegd voor degenen die zichzelf vernederen en verhoogd worden.

(Atlantic Codex, 67 vb, Milano, Biblioteca Ambrosiana)

c. De ezel en het ijs

Een ezel die op een ijsmeer over een diep meer was gaan slapen, zijn hitte loste het ijs op en de ezel ontwaakte onder water tot zijn grote verdriet, en werd onmiddellijk verdronken.

(Atlantic Codex, 67 vb, Milano, Biblioteca Ambrosiana)

2. Het vuur en het water

In een conflict met water in een pot, zegt het vuur dat water niet boven het vuur moet staan, dat is de koning van de elementen, en het probeert het water uit de pot te drijven door het te koken. Het water, het betalen van het vuur de eer van zijn gehoorzaamheid, daalt af en verdrinkt het vuur.

(Forster Codex III 30 r., C.1493, London, South Kensington)

3. De vlinder en de kaars

De ijdele en dwalende vlinder, niet tevreden met het feit dat hij op zijn gemak door de lucht kon vliegen, overweldigd door de verleidelijke vlam van de kaars, besloot erin te vliegen; maar zijn sportieve impuls was de oorzaak van een plotselinge val, want zijn delicate vleugels werden in de vlam verbrand. En de ongelukkige vlinder was gevallen, allen verschroeid, aan de voet van de kandelaar, na veel weklagen en bekering, droogde de tranen van zijn zwemmende ogen en verhief zijn gezicht en riep uit: "O vals licht, hoeveel moeten jullie ellendig misleid hebben in het verleden, zoals ik; of als ik het licht inderdaad zo dichtbij moet zien, zou ik dan niet de zon hebben moeten kennen van het valse schijnsel van vuile talg?"

(Atlantic Codex, 67 ra, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

4. De kandelaar

Sommige vlammen hadden al geduurd in de oven van een glasblazer, toen ze een kaars zagen naderen in een mooie en schitterende kandelaar. Met vurig verlangen streefde ze ernaar om het te bereiken; en een van hen, die ophield met zijn natuurlijke loop, gekronkeld tot een onverbrand merk, waaraan het zich voedde en aan het andere uiteinde voorbijging door een smalle spleet naar de kaars die nabij was. Het wierp zich erop en met hevige jaloezie en hebzucht verslond het het, bijna tot de dood teruggebracht, en omdat het de verlenging van zijn leven wenste te verkrijgen, probeerde het terug te keren naar de oven vanwaar het was gekomen. Maar tevergeefs, want het werd gedwongen te sterven, waarbij het hout samen met de kaars omkwam, eindelijk bekeerd, met weklagen en berouw, in vuile rook, terwijl al zijn zusters een briljant en duurzaam leven en schoonheid achterbleven.

(Atlantic Codex, 67 rb, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

5. Het vuur en de steen

De vuursteen die door het staal werd geraakt, verwonderde zich enorm en zei met een strenge stem tegen hem: 'Welke arrogantie zet je aan om me te ergeren? Maak mij niet ongerust, want u hebt mij bij vergissing gekozen; Ik heb nog nooit iemand kwaad gedaan. ' Waarop het staal het antwoord gaf: 'Als je geduldig zult zijn, zul je zien wat een geweldig resultaat van je zal uitgaan.' Bij deze woorden werd de vuursteen gepacificeerd en onderging geduldig zijn martelaarschap en het zag zichzelf het prachtige element van vuur baren dat door zijn kracht een factor werd in ontelbare dingen. Dit wordt gezegd voor diegenen die aan het begin van hun studie ontzet zijn en vervolgens op zoek gaan naar het meesterschap over zichzelf en in geduld om zich voortdurend aan te passen aan deze studies, van waaruit men resultaatgevend dingen ziet die geweldig zijn om te relateren.

(Atlantic Codex, 257 vb, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

6. De liguster en de merel

De liguster voelde zijn tedere takken geladen met jong fruit, geprikkeld door de scherpe klauwen en snavel van de onbeschaamde merel, klaagde bij de merel met zielige tegenstribbeling en smeekte haar dat ze, aangezien ze zijn heerlijke vruchten had gestolen, het niet van de bladeren zou moeten beroven waarmee het behoedde ze voor de brandende stralen van de zon, en dat ze het niet van haar tere bast moest ontdoen door het met haar scherpe klauwen te krassen. Waarop de merel antwoordde met boos verwijt: "O, zwijg, onbeschaafde struik! Weet je niet dat de natuur je deze vruchten heeft laten produceren voor mijn voeding; zie je niet dat je alleen in de wereld bent om mij als voedsel te dienen; weet je niet, basale schepsel, dat je de volgende winter voedsel zult zijn en prooi voor het Vuur?" Aan welke woorden luisterde de boom geduldig, en niet zonder tranen. Na een korte tijd werd de merel in een net genomen en werden takken geknipt om een kooi te maken, waarin ze haar kon opsluiten. Takken werden gesneden, onder andere van de meegaande liguster, om te dienen voor de kleine staven van de kooi; en omdat zij zichzelf zag als de oorzaak van het verlies van de merel, verheugde zij zich en sprak zij als volgt: "O Merel, ik ben hier en nog niet verbrand door vuur zoals u zei. Ik zal je in de gevangenis zien voordat je me ziet branden. '

(Atlantic Codex, 67 ra, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

7. De kastanje en de vijgenboom

De kastanje, die een man op de vijgenboom zag, zijn takken naar beneden boog en de rijpe vruchten eruit trok, die hij in zijn open mond stopte en hen vernietigde met zijn harde tanden, gooide zijn lange takken en riep luidruchtig met geroezemoes : "O fig! hoeveel minder ben je beschermd door de natuur dan ik. Zie hoe mijn liefste nageslacht bij mij in nauw contact staat; eerst gekleed in zachte wikkels waarboven de harde maar zacht gevoerde schil; en niet tevreden zijn met deze zorg voor mij, en door hen zo een sterke schuilplaats te geven, daarop heeft ze scherpe en nauwgezette stekels geplaatst zodat de hand van de mens me geen pijn kan doen. "Toen begonnen de vijgenboom en haar nageslacht om te lachen en gelachen te hebben zei ze: "Ik weet dat de mens zo'n vindingrijkheid heeft dat hij met staven en stenen en staken die tussen je takken zijn geslagen je van je vruchten berooft; en wanneer zij gevallen zijn, zal hij ze vertrappen met zijn voeten of met stenen, zodat uw nageslacht uit hun wapenrusting zal komen, verpletterd en verminkt; terwijl ik voorzichtig door hun handen wordt aangeraakt, en niet zoals jij met stokken en stenen. "

(Atlantic Codex, 67 ra, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

8. De moer en de kraai

Een noot, die door een kraai naar de top van een hoge campanile is gedragen en is vrijgelaten door in een kier van de dodelijke greep van zijn snavel te vallen, bad de muur door de genade die God hem had gegeven door hem zo hoog te laten zijn en dik, en om zulke fijne bellen en van zulk een edele toon te bezitten, dat het hem zou helpen, en dat, omdat het niet in staat was om onder de zware takken van zijn eerbiedwaardige vader te vallen en te liggen in de dikke aarde bedekt door zijn gevallen bladeren zouden het niet verlaten; omdat ze zich in de bek van de wrede kraai bevond, had ze daar de gelofte gedaan dat als het aan haar zou ontsnappen, het haar leven in een klein hol zou beëindigen. Bij deze woorden was de muur, bewogen tot mededogen, tevreden om hem te beschermen op de plek waar hij was gevallen; en na een korte tijd begon de noot open te splijten en wortels tussen de spleten van de stenen te brengen en ze uit elkaar te duwen, en scheuten uit zijn holle schaal te werpen; en om kort te zijn, deze stonden boven het gebouw en de verwrongen wortels, die dikker werden, begonnen de wanden te stoten uit elkaar en ruk de oude stenen uit hun oude plaatsen. Toen was de muur te laat en tevergeefs beweende de oorzaak van haar verwoesting en in korte tijd maakte zij de ondergang van een groot deel ervan.

(Atlantic Codex, 67 ra, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

9. De Willow en de Ekstervogel

De ongelukkige wilg, die vond dat ze niet kon genieten van het plezier haar slanke takken te zien groeien of de hoogte te bereiken die ze wenste, of naar de hemel wees, vanwege de wijnstok en wat voor andere bomen dan ook die dichtbij groeiden, maar altijd verminkt was en gedopte en verwend, bracht al haar geesten bij elkaar en gaf en wijdde zich volledig aan de verbeelding, stond in diepe meditatie en zocht, in de hele plantenwereld, met welke van hen zij zich kon verenigen en die de hulp van haar niet nodig had withes. Na enige tijd in deze vruchtbare verbeelding te hebben gestaan, met een plotselinge flits de kalebas zichzelf aan haar gedachten presenteerde en al haar takken met extreme verrukking gooide, leek het haar dat ze de metgezel had gevonden die geschikt was voor haar doel, omdat de kalebas meer is geneigd anderen te binden dan bindend te zijn; toen ze tot deze conclusie was gekomen, wachtte ze gretig op een vriendelijke vogel die de bemiddelaar van haar wensen zou moeten zijn. Toen ze de ekster bij zich zag, zei ze tegen hem: "O zachte vogel! door de herinnering aan de schuilplaats die u vanochtend tussen mijn takken hebt gevonden, toen de hongerige wrede en roofzuchtige valk u wilde verslinden, en door die rust die u altijd in mij hebt gevonden toen uw vleugels rust zochten, en door het plezier dat u heb genoten in mijn takken, wanneer ik speel met je metgezellen of met de liefde - ik smeed je om de pompoen te vinden en van haar wat van haar zaadjes te halen, en haar te vertellen dat degenen die uit hen geboren zijn, ik precies zal behandelen alsof ze mijn zijn eigen vlees en bloed; en gebruik op deze manier alle woorden die je maar kunt bedenken, die dezelfde overtuigende strekking hebben; hoewel je, aangezien je een meester bent in taal, ik je niet moet leren. En als u mij deze dienst wilt doen, zal ik gelukkig zijn om uw nest in de vork van mijn takken te hebben, en heel uw gezin zonder betaling van enige huur. "Daarna de ekster, die bepaalde nieuwe bepalingen met de wilg heeft gemaakt en bevestigd, - en vooral dat ze nooit een slang of bunzing op haar zou toelaten, zijn staart opsloeg en zijn hoofd neerlegde, en zichzelf uit de tak gooide, zijn gewicht op zijn vleugels wierp, en deze, die de vluchtige lucht troffen, nu hier, daar nu, nieuwsgierig bezig, terwijl zijn staart diende als een roer om hem te sturen, kwam hij bij een kalebas, toen behaalde hij met een knappe boog en een paar beleefde woorden de vereiste zaden en droeg ze naar de wilg, die ontving hij met een vrolijk gezicht. En toen hij met zijn voet een kleine hoeveelheid van de aarde bij de wilg had weggeschaafd, een cirkel beschrijvend, plantte hij met zijn snavel de korrels, die in korte tijd begonnen te groeien, en door hun groei en de takken om op te nemen alle takken van de wilg, terwijl hun brede bladeren haar beroofden van de schoonheid van de zon en de lucht. En niet tevreden met zoveel kwaad, begonnen de kalebassen vervolgens, door hun onbeschofte vasthouding, om de uiteinden van de tedere scheuten naar de aarde te slepen, met een vreemde draaiing en vervorming. Toen, erg geïrriteerd, schudde het zichzelf tevergeefs om de kalebas weg te gooien. Na een aantal dagen in dergelijke plannen tevergeefs te hebben gereisd, omdat de vaste bond het verbood, en de wind voorbij zag komen, prees hij zich aan hem aan. De wind vloog hard en opende de oude en holle stengel van de wilg in tweeën tot aan de wortels, zodat deze in twee delen viel. Tevergeefs heeft het beweend toen hij erkende dat het tot geen goed einde was geboren.

(Atlantic Codex, 67 vb, Milan, Biblioteca Ambrosiana)

10. Het scheermes en de zaag

Het scheermes dat op een dag uit het handvat komt dat dienst doet als zijn omhulsel en zichzelf in de zon heeft geplaatst, zag de zon in zijn lichaam weerspiegeld worden, wat hem met grote trots vervulde. En toen hij het omdraaide, begon hij tot zichzelf te zeggen: "En zal ik terugkeren naar die winkel waar ik net ben gekomen? Zeker niet; zulk een prachtige schoonheid zal God , alsjebliedt God, niet keren tot zulke basale gebruiken. Wat een dwaasheid zou het kunnen zijn om me ertoe te brengen de ingezepte baarden van de rustieke boeren te scheren en zulke dienstbetoon te verrichten! Is dit lichaam bestemd voor dergelijk werk? Zeker niet. Ik zal me op een plek met rustplaats verbergen en daar mijn leven in een diepe rust doorbrengen. "En zo maanden verborgen te hebben gehouden, op een dag kwam hij de lucht in en gaf zich uit zijn schede terug en zag zichzelf naar de gelijkenis van een roestige zaag, terwijl zijn oppervlak niet langer de schitterende zon weerspiegelde. Met nutteloos berouw veroordeelde hij tevergeefs het onherstelbare onheil waarin hij tegen zichzelf zei: "O! hoe veel beter was het om aan de kappers mijn verloren rand van zulke buitengewone scherpheid te gebruiken! Waar is dat glanzende oppervlak? Het is verteerd door deze vexatious en lelijke roest. "Hetzelfde gebeurt met die geesten die in plaats van oefening zichzelf overgeven aan luiheid. Ze zijn zoals het scheermes waar hier over wordt gesproken en verliezen de scherpheid van hun rand, terwijl de roest van onwetendheid hun vorm bederft.

(Atlantic Codex, 175 va, Milan, Biblioteca Ambrosiana)